

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3493/2536

อัยการ อ่างทอง โจทก์ นาย อา รีย์ พรหม ทอง กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 283, ป.วิ.อ. มาตรา 192, พ.ร.บ.ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 82, ป.วิ.อ. มาตรา 158, พ.ร.บ.ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2530 มาตรา 8

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 รวมอยู่ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ด้วย ตามคำฟ้องโจทก์ก็ได้บรรยายว่า จำเลยทั้งสามได้ร่วมกันเป็นธุระจัดหาผู้เสียหายให้ทำการค้าประเวณีโดยยอมรับการกระทำชำเราเพื่อสินจ้างกับชายอื่น อันเป็นความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ซึ่งมีโทษหนักกว่าความผิด ตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นเพียงความผิดตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 ซึ่งเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง แม้โจทก์จะมีได้ขอให้ลงโทษก็ตาม ศาลก็ลงโทษจำเลยทั้งสามฐานจัดหาผู้กระทำการ ค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสามร่วมกันกระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกันกล่าวคือ จำเลยร่วมกันเป็นเจ้าของกิจการผู้ดูแลผู้จัดการ สถานการค้าประเวณี ณ บ้านเลขที่ 25 ตำบลบ้านอิฐ อำเภอเมืองอ่างทอง จังหวัดอ่างทอง จำเลยทั้งสามเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่นได้ร่วมกันรับตัวนางสาวศรีมีหรือมด ภูมิประเสริฐ อายุ 20 ปี นางสาวพิไลวรรณหรืออ้อม ปัญญาคำ อายุ 17 ปี นางสาวเล็กหรือหนูย จันทร์ตาแก้ว อายุ 16 ปี ซึ่งมีผู้ล่อลวงมาไว้ในสถานการค้าประเวณีของจำเลยเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่นเพื่อการอนาจารแล้วจำเลยทั้งสามเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ร่วมกันเป็นธุระจัดหา นางสาวศรีมีหรือมด นางสาวพิไลวรรณหรืออ้อม นางสาวเล็กหรือหนูย ที่รับไว้้นั้นเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยการร่วมกันขู่เข็ญ บังคับ นางสาวศรีมีหรือมด นางสาวพิไลวรรณหรืออ้อม นางสาวเล็กหรือหนูยให้ทำการค้าประเวณี โดยการยอมรับการกระทำชำเราเพื่อสินจ้างกับชายอื่นซึ่งนางสาวศรีมีหรือมด นางสาวพิไลวรรณหรืออ้อมนางสาวเล็กหรือหนูย จำต้องยอมตามที่ถูกบังคับนั้น และจำเลยที่ 1 เพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่นเป็นธุระจัดหาเพื่อการอนาจารซึ่งหญิงโดยการขู่เข็ญใช้กำลังประทุษร้ายนางสาวปราณีหรือปุกสุชนอม อายุ 20 ปี ให้กระทำการค้าประเวณีโดยการยอมรับการกระทำชำเราเพื่อสินจ้างกับชายอื่น และนางสาวปราณีหรือปุกจำต้องยอมตามที่ถูกบังคับ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 9 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 283, 83, 91 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8, 9 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 82, 91 จำคุกจำเลยทั้งสามกระหนงละ 1 เดือนรวมสองกระหนงจำคุกคนละ 2 เดือน ค่าชออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาฐานจัดหาผู้กระทำการค้าประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระตาม

พระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "ข้อเท็จจริงฟังได้เป็นยุติตามที่ศาลอุทธรณ์ได้ วินิจฉัยโดยโจทก์และจำเลยที่ 2 ที่ 3 มิได้ฎีกาโต้แย้งว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 เป็นผู้จัดหาผู้เสียหายกระทำการ ค้ำประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระอันเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 แต่โจทก์ไม่ได้อ้างมาตรา 8 มาในคำขอท้ายฟ้อง มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตาม ฎีกาของโจทก์ว่า ศาลจะพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 ที่ 3 ตามพระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 ได้หรือไม่คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติประมา การค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 9 ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 283, 83, 91 ศาลชั้นต้น พิพากษาว่าจำเลยทั้งสามมีความผิดตามพระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8, 9 รวม 2 กระทง ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาฐานจัดหาผู้กระทำการ ค้ำประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระตามพระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 เพราะโจทก์มิได้อ้างบทบัญญัติ มาตรา 8 มาในคำขอท้ายฟ้อง ความผิดฐานนี้จึงเป็นฟ้องที่ไม่ สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 158(6) ศาลฎีกาเห็นว่า ความผิดตาม พระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 รวมอยู่ในความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ด้วย ตามคำฟ้องโจทก์ข้อ ข. ข้อ ค. และข้อ ง. ก็ได้บรรยายว่า จำเลยทั้งสามได้ร่วมกันเป็นธุระจัดหาผู้เสียหายให้ทำการค้ำประเวณีโดยยอมรับการกระทำชำเรา เพื่อสินจ้างกับชายอื่นอันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 283 ซึ่งมีโทษหนักกว่า ความผิดตามพระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2530 มาตรา 8 เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นเพียงความผิดตามพระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 ซึ่งเป็นความผิดได้อยู่ในตัวเอง ศาลย่อมลงโทษจำเลยทั้งสามฐานจัดหาผู้กระทำการ ค้ำประเวณีเพื่อผู้อื่นเป็นปกติธุระได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้ายที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานนี้มานั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้อง ด้วย"พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 ที่ 3 มีความผิดตามพระราชบัญญัติประมาการค้ำประเวณี พ.ศ. 2503 มาตรา 8 อีกกระทงหนึ่งจำคุกคนละ 1 เดือน รวม 2 กระทง จำคุกคนละ 2 เดือน นอกจากที่ แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

บรรเทิง มุลพรม · ไมตรี กลั่นนุรักษ์ · สุรินทร์ นาควิเชียร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3493/2536>